

[Stetter.]

interesser, som skal forsvares. Ganske jævne familier med forholdsvis små indkomster, der sidder i et hus, kommer ud for den situation, hvis de ikke har børn, at når den ene af ægtefællerne dør, skal den anden betale en temmelig stor afgift, og det er en hård belastning for et sådant budget.

Jeg mener, at hr. Kjørulff-Schmidts risiko for at misforstå forslaget kun drejer sig om problemet med enker og enkemænd uden børn. Det drejer sig kun om at undgå, at den længstlevende skal betale afgift af den arvelod, som vedkommende får fra sin ægtefælle, og vi tænker ikke på noget som helst andet i denne forbindelse. Det er en detalje, det var en detalje, som også var oppe under behandlingen af revisionen af loven i 1972, tror jeg, det var, men denne detalje druknede i alle de mange andre problemer. Nu har folketinget tid til og ro til at få rettet dette spørgsmål op.

Jeg kan kun konstatere, at der er udtalt sympati for forslaget fra et flertal her i folketinget, og på denne baggrund går vi til udvalgsarbejdet, og vi håber, at det lykkes at få ministeren til at arbejde med på at få gennemført en ændring. Jeg går ud fra, at jeg er enig med ministeren for skatter og afgifter i, at det ikke er noget argument, at der skal gennemføres andre ændringer. Her er tale om en simpel retfærdighedshandling, og jeg går ud fra, at vi kan få bistand i udvalget til de andre ændringer, som måtte være nødvendige.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Kun ganske få bemærkninger. Den ene skal være den, at jeg gerne skal medgive, at der er sket noget siden 1968. Det er der. Der er bl. a. sket det, at man har fordoblet det fribeløb, der kan være i et ægteskab, før der bliver tale om arveafgift. Der er også sket noget andet, og jeg ved, det var det, både hr. Anders Andersen og hr. Stetter tænkte på, nemlig en inflationsudvikling.

Når jeg har indtaget den holdning til forslaget, som jeg gav udtryk for i mit første indlæg, så er det, fordi man ved at gå ind på dette forslag bryder med det princip, at man betaler arveafgift, når der rent faktisk falder arv. Det gør der jo rent faktisk i forbindelse med, at den ene ægtefælle falder bort.

Derudover skal jeg gøre den bemærkning, at jeg selvfølgelig er parat til at medvirke under udvalgsarbejdet, parat til at bidrage med de oplysninger, som udvalget måtte ønske til en vurdering af det forslag, der her er fremsat af det konservative folkeparti.

Kjørulff-Schmidt (FP):

Blot til hr. Stetter: jeg har absolut ikke misforstået forslaget på nogen som helst måde. Jeg nævnte i min ordførertale nogle problemer, der hænger ganske nøje sammen med det problem, forslaget forsøger at behandle, nemlig problemet om, hvorvidt man skal behandle den fremadrettede arv anderledes end den arv, der bliver i samme generation eller går en generation tilbage. Det er lige præcis det problem, forslaget tager stilling til, og det var det problem, jeg omtalte, og som jeg synes skal drøftes nærmere i udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg skal her i denne omgang nøjes med at udtrykke glæde over ministerens sidste bemærkninger.

Det er ikke undertegnede, der har henvist til svaret i 1968. Jeg er fuldstændig klar over, at der er sket noget, nemlig ved lov nr. 274 af 7. juni 1972. Det er rigtigt, at vi bryder med et princip, men hvis princippet er forkert, mener jeg ikke, der kan være noget som helst i vejen for at bryde med det, og jeg mener, at dette princip er forkert. Det er ikke rimeligt, at enker og enkemænd uden børn skal betale afgift ved dødsfald. Staten må vente med at få sin afgift, til begge ægtefæller er døde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indførelse af karensdage for of-

[Førmanden.]

fentligt ansatte i tilfælde af sygdom og forbedring af adgangen for selvstændigt erhvervsdrivende til at oppebære dagpenge under sygdom [af Svend Andersen (Roskilde amt) m.fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XLIV. Fremsat 18/4 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Heinesen):

Fremskridtspartiets forslag indebærer efter sin ordlyd, så vidt jeg kan se, at ingen offentligt ansatte skal have løn eller anden ydelse under fravær på grund af sygdom, før der er forløbet et vist antal dage. Hvis det virkelig er meningen, så må det jo undre, fordi de offentligt ansatte med hensyn til ydelser under sygdom i princippet ikke er stillet anderledes end de personalegrupper i de private erhverv, med hvilke de naturligt kan sammenlignes. En betydelig del af statens overenskomstansatte arbejdere er omfattet af den samme sygedagpengeordning, som gælder for tilsvarende arbejdere på det private arbejdsmarked. Endvidere er der i det offentlige beskæftiget mange tusinde funktionærer, der ligesom funktionærer i det private erhverv er omfattet af funktionærloven og dennes bestemmelser om løn under sygdom. Endelig gælder for tjenestemændene en sygelønsordning, der i det store og hele svarer til funktionærlovens.

Af det, jeg her har sagt, fremgår, at en imødekommelse af fremskridtspartiets forslag vil betyde, at de offentligt ansatte arbejdere, der nu er omfattet af loven om dagpenge under sygdom, i hvert fald delvis skal undtages fra den. Endvidere vil forslaget betyde, at der for de offentligt ansatte funktionærer lovgives i strid med funktionærloven, og for tjenestemænd m.fl. vil en gennemførelse af forslaget betyde et indgreb i de aftaler, der er forlænget for en 2-årig periode ved loven af 11. marts 1975 om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler.

Jeg vil gerne herudover fremhæve, at forslaget i det hele indebærer en forskelsbehandling af de offentligt ansatte i forhold til helt tilsvarende grupper i den private sektor. Jeg må derfor betragte forslaget som et udtryk for fremskridtspartiets sædvanlige hetz imod offentligt ansatte, en hetz,

der jo også er understreget ved hr. Glensgårds udtalelser til Erhvervsbladet af 14. april 1975, en hetz, som regeringen under ingen omstændigheder kan støtte. Derfor må jeg afvise denne del af forslaget.

Med hensyn til forslaget om en forbedret adgang til dagpenge for selvstændige erhvervsdrivende vil jeg sige, at disse på lige fod med lønmodtagere har ret til dagpenge fra det sociale udvalg, når sygeperioden varer mere end 5 uger. Men det er klart, at dér, hvor problemerne ligger, er i den første 5 ugers periode. For at afbøde de virkninger, som sygdom vil kunne have især for mindre, selvstændige erhvervsdrivende, så er der jo efter dagpengeloven åbnet mulighed for, at de selvstændige kan sikre sig dagpenge i de første 5 uger ved at tegne en frivillig forsikring, hvortil staten yder et tilskud på 25 pct. af udgifterne. Det er klart, at man kan overveje, om denne ordning er god nok, og det vil jeg ikke afvise, men at finansiere en sådan ordning ved at foranstalte en forskelsbehandling imellem lønmodtagere, hvis vilkår i øvrigt kan sammenlignes, det er en åbenbar urimelighed, og det vil vi ikke være med til. Det er det, fremskridtspartiets forslag drejer sig om.

Otto Mørch (S):

Det er meget smart fundet på af forslagsstillerne at kæde de offentligt ansattes sygedækningsordning sammen med de private erhvervsdrivendes. Det smager i al fald af billig demonstrationspolitik, men det er jo ikke første gang, vi møder det fra fremskridtspartiet.

Forslagsstillerne ved jo godt, at skal man give tilskud til de selvstændigt erhvervsdrivende ud over de 25 pct.s offentlige tilskud, vi yder i dag til forsikring, der dækker de første 5 uger, ja, så bliver det en yderligere offentlig udgift til en speciel gruppe. Derfor kunne man spørge: hvorfor stiller man så ikke konkret forslag herom i stedet for, hvis man vil sikre de selvstændige erhvervsdrivende yderligere.

I stedet stiller man forslag om indgreb i bestående overenskomster for tjenestemændene. Man stiller forslag, der betyder, at offentligt ansatte arbejdere skal undtages fra loven om dagpenge under sygdom. Man stiller forslag, som betyder, at der for offent-

[Otto Mørch.]

ligt ansatte funktionærer skal lovgives i strid med funktionærloven, alt sammen for at hetze mod offentligt ansatte.

Naturligvis afviser socialdemokratiet det forslag, der her behandles, og jeg kan godt sige med foragt. Det betyder jo en afgørende diskriminering af offentligt ansatte, og det er vel lige skrap nok, at samtidig med, at LOs formand på LO-kongressen i Ålborg netop med tilfredshed kan konstatere, at dagpengereformen blev en afgørende ligestillingsreform i vort samfund, ja, så angriber det såkaldte fremskridtsparti dette fremskridt. Man spreder gift for de offentligt ansatte for at tjene en politisk fedtskilling hos private erhvervsdrivende.

Det er efterhånden ved at blive sådan, at ikke alene modtager fremskridtspartiet med kyshånd den mindste smule utilfredshed hos borgerne til brug i deres demagogiske agitation, nej, nu skaber de i høj grad selv utilfredsheden ved gang på gang at komme med udokumenterede påstande, rygter om dit og dat, for blot at kunne bruge det i deres politiske utilfredshedskampagne. Jeg tror snart, det er nødvendigt, at vi får gjort befolkningen klart, at fremskridtspartiets repræsentanter gang på gang er farlige at omgås, fordi de fremsætter alvorlige beskyldninger og udøver alvorlig kritik uden fornøden dokumentation. Det er farligt for folkestyret, at politikere bruger den slags metoder, det minder i uhyggelig grad om nazismens metoder i Tyskland.

Idet jeg tilslutter mig ministerens argumentation for afvisning af forslaget, vil jeg gerne have lov til at komme med et aktuelt eksempel på fremskridtspartiets politiske metoder. I et stort opsat interview i Erhvervsbladet den 14. april d. å. gav hr. Glensgård udtryk for stor forargelse over misbrug hos de offentligt ansatte, misbrug af ansættelsesbetingelserne. Særligt kritiserede han offentligt ansattes sygestatistik. Han mente, at der i finansudvalget var fremkommet en redegørelse, der viste, at specielt de yngre offentligt ansatte misbrugte deres ansættelsesbetingelser. Han nævnte også, at lærerne har ret til at have op til 120 sygedage, uden at der skete nogen lønafkorting, og nævner videre i den forbindelse, at det af mange er blevet opfattet således, at der er tale om en skjult fridagsordning, og at der over for

flere folketingsmedlemmer har været fremført eksempler på, at hvis man ikke udnyttede ordningen, således at man fik nogle ekstra fridage, ja, så ville det betyde, at man ikke viste den rette faglige solidaritet inden for lærerne.

Så vidt fremskridtsmanden Glensgård og hans lumre påstande. Nu må jeg bede hr. Glensgård om her i tinget at komme med en nærmere identifikation af den redegørelse, han taler om skulle være fremlagt i finansudvalget, og som skulle vise, at specielt de yngre offentligt ansatte misbruger deres ansættelsesbetingelser. Jeg må bede hr. Glensgård også bevise sine påstande om, at lærerne skulle opfatte de 120 sygedage som en speciel fridagsordning. Jeg må også bede hr. Glensgård i det mindste prøve at dokumentere, at der foreligger en statistik, der viser, at de offentligt ansatte generelt som gruppe har haft en sygelighed, der afviger enormt fra en tilsvarende statistik for den øvrige del af befolkningen, selv om han måske kan finde et enkelt eksempel på en specielt udsat gruppe. Jeg venter på denne afklaring fra fremskridtspartiets repræsentant.

Formanden:

Der er og bør være en udstrakt talefrihed; alligevel havde jeg helst set, at udtrykket „nazismens metoder“ ikke var anvendt.

Brøndsted (V):

Jeg vil give den foregående ordfører ret i, at man godt kunne bruge dette forslag til at karakterisere forslagsstillerne fremfor at gå seriøst ind på en debat omkring problemet, men vi har jo almindeligvis valgt at se på sagerne, som de bliver lagt frem, ud fra nogle politiske vurderinger, og derfor vil jeg foreløbig gøre det også i denne sag.

Da sygedagpengeordningen blev gennemført for det private arbejdsmarked, stod diskussionen i høj grad på spørgsmålet om bevarelse eller ikke bevarelse af karensdage og om, hvor mange det i givet fald ville være rimeligt at bevare. Når det endte med, at man helt lod karensdagene bortfalde, var en væsentlig årsag, at der burde være ensartethed mellem de ansattes forhold på det private og på det offentlige område. Det var venstres opfattelse dengang, at det ville have været rimeligt ikke at tage skridtet fuldt ud til nul karensdage på én gang, idet det

[Brændsted.]

ville være hårde betingelser for erhvervslivet at skulle indrette sig efter. Dette var den ene grund til, at venstre i sin tid ikke stemte for sygedagpengeordningen.

Når man nu fra fremskridtspartiets side vil opfordre regeringen til at indføre karensdage for samtlige offentligt ansatte, så de ikke får løn fra de første dages sygdom, genindfører vi en ulighed mellem offentligt og privat ansatte, og det kan vel ikke være hensigtsmæssigt.

Nu er det vel et spørgsmål, om det virkelig er sådan, at det, at der betales løn fra den første sygedag, er medvirkende årsag til forøgelse af det samlede antal sygedage. Statistikens tale vil altid være svær at tolke, og den statistik, der ligger, er vel ikke særlig fyldestgørende, og derfor mener jeg, at den intet siger om dette spørgsmål. Når vi i Politiken f.eks. fra 13. maj 1975 læser, at sygedagene koster postvæsenet i alt 19 mill. kr., så vil enhver sige: ih, hvor må de mennesker være meget syge, uden at tænke på andet, end hvad overskriften siger. Men vi må jo erindre, at der er mange postbude i Danmark. Det er en stor erhvervsgruppe, og det er et arbejde, som måske netop kan være med til at forårsage megen sygdom, og hvor halvrase ikke er særlig gunstig for udførelse af selve erhvervsopgaven.

På samme måde kan man spørge, om en forkølet lærer bliver hjemme af dovenskab eller af hensyn til sine medmennesker. Hele argumentationen med, at pjæk fra arbejdet skyldes den omstændighed, at man holdes skadesløs, er let og billig og ikke nogen bevislig tale. Den væsentligste binding eller mangel på samme til arbejdspladsen er bestemt af, at arbejdspladsens hele miljø og klima er i orden, og derfor tror jeg, det var meget vigtigere, om vi så på, hvordan de offentlige arbejdspladser er som arbejdsplads, og følte et medansvar for at gøre dem til gode arbejdspladser.

Men vø, hvis der er beviser på bordet for, at der er urimeligheder, så må vi jo tage spørgsmålene op, men beviserne foreligger ikke.

Den anden grund til, at venstre i sin tid stemte mod sygedagpengeordningen, var, at den ikke omfattede alle, og her henviste vi til selvstændigt erhvervsdrivende. Der var på det tidspunkt ikke flertal for at gennem-

føre en ordning, der på rimelig måde imødekom private handlende, selvstændige håndværkere, landbrugsudøvere, fiskere og gartnere og mange, mange flere, selv om alle måtte erkende og stadig erkender, at ingen er vanskeligere stillet i sygdomstilfælde, end netop disse grupper af selvstændigt erhvervsdrivende ofte er det. Det er stadig venstres politik at søge gennemført en bedre sygedagpengeordning, der kan imødekomme disse gruppers behov. Den forsikringsordning med de 25 pct.s tilskud, der kan tilbydes i dag, er så kostbar for den selvstændige, at det ingen reel lønsning er.

Vejen, der eventuelt kunne gås, var, at vi fra offentlig side gav et større præmietilskud og derigennem gav de selvstændigt erhvervsdrivende større tryghed i deres erhvervsudførelse og dermed også større erstatning. Jeg besøgte for nylig en selvstændig erhvervsdrivende, der lå på sygehus, og han sagde, at det var svært at blive rask, når man vidste, at hver dag kostede 150 kr., som han ikke vidste hvorfra han skulle hente. Derfor tror jeg, at det er et væsentligt spørgsmål at se på. Kommer regeringen med et sådant forslag, vil venstre gøre sit til, at det kan blive til gavn og betryggelse for de mennesker, der forhåbentlig også fremover ønsker at være selvstændigt erhvervsdrivende i Danmark.

Glensgård (FP):

Jeg vil gerne starte med at tilslutte mig formandens bemærkninger umiddelbart efter den socialdemokratiske ordfører.

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, at fremskridtspartiet helt og fuldt kan gå ind for dette forslag. Fremskridtspartiet ønsker, at dette forslag til folketingsbeslutning skal underkastes et hurtigt udvalgsarbejde, således at den gruppe, som forslaget omhandler, kan få lagt begyndelsen til et sikkerhedsnet i tilfælde af sygdom.

Den lille forretningsindehaver eller den lille håndværksmester er i dag meget hårdt ramt ved eventuel sygdom. Forretningen er sikkert helt afhængig af hans tilstedeværelse, og økonomien lider i de fleste tilfælde et enormt knæk. Er det egentlig ikke lidt mærkværdigt, at disse grupper, som dog er en vigtig grundpille i vort samfundssystem, ikke har en sikkerhed i tilfælde af sygdom? Alle partier plejer jo at love under

[Glønsgård.]

valgkampe, at de vil forbedre de små, selvstændiges vilkår, og jeg håber derfor — men jeg understreger, jeg håber desværre kun — at dette forslag vil få en velvillig behandling fra de øvrige partiers side.

Jeg var ganske på det rene med, at første del af forslaget ville få en ublid medfart, men prøv engang at stoppe op og se på begrundelsen. De offentligt ansatte har — ud over et bedre lønniveau — et sikkerhedsnet, som er uigennemtrængeligt. Fremskridtspartiet ønsker ikke at straffe disse mennesker, men de må blot ligesom andre befolkningsgrupper forstå, at samfundsøkonomien ikke kan bære at skulle påtage sig udgifter til en ekstra sygesikringsordning. De offentligt ansatte er gennem de glade opgangstider i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne blevet begunstiget betydelig mere end andre befolkningsgrupper.

Ser vi på den enkelte offentligt ansatte, vil det i mange tilfælde måske medføre, at denne taber 2-3 lønningsdage pr. år, men det må samtidig medføre, at en tendens til stigning i sygesikringsstatistikken for visse grupper af de offentligt ansatte ikke længere vil forekomme.

De øvrige partier vil sikkert her anklage mit parti for at føre en hetz mod de offentligt ansatte. Vi har allerede hørt det fra finansministeren og fra ordføreren for socialdemokratiet. Dette er selvfølgelig ikke tilfældet. Den offentlige sektor har et helt urimeligt antal sygedage, og det må i hovedsagen være begrundet i, at disse grupper er beskyttet af uopsigelighed. Såfremt det tilsvarende skete i den private sektor, ville de pågældende jo sikkert modtage en opsigelse, såfremt disse sygedage steg ganske urimeligt.

Fremskridtspartiet ønsker som nævnt, at forslaget får en hurtig udvalgsbehandling, men jeg vil gerne allerede nu fastslå, at vi kun kan medvirke til denne sygesikringsordning, såfremt den ikke får øgede offentlige udgifter til følge.

Fremskridtspartiet håber desuden, at de øvrige partier vil forstå eller i hvert tilfælde forsøge at forstå de store problemer, der er for bageren, købmanden, cykelhandleren, smeden og alle de andre små selvstændige erhvervsdrivende, når disse bliver ramt af

sygdom. Det er i visse tilfælde helt sikkert, at ordningen ikke vil blive misbrugt, fordi forretningen ganske simpelt ikke kan køre uden indehaverens medvirken.

Både finansministeren og hr. Otto Mørch var inde på, at dette forslag var en indgriben i overenskomsten. Det er da korrekt, men vi må sige, at vi allerede har taget hensyn hertil under overenskomstforhandlingerne i marts måned, hvor vi, som hr. Otto Mørch sikkert erindrer, stillede et forslag om, at disse ting skulle være lovlige for staten at foretage. Dette forslag kan vi godt fremlægge for hr. Otto Mørch, såfremt han skulle være interesseret i det.

Så bliver der sagt både fra finansministeren og fra hr. Otto Mørch, at der er de samme bestemmelser for de offentligt ansatte, som der er for dem, der er ansat i den private sektor. Det er da korrekt, når vi taler om tiden efter de 5 uger, men spørgsmålet er bare, om vi ikke må sige, at det forhold, at også disse mennesker har denne sikkerhed, kan begrunde, at de må tage en anden, ganske lille risiko, netop med de 2-3 dage.

Jeg mener ikke, at hr. Otto Mørch har ret, når han fører en kampagne imod mit parti og mig ved denne første behandling, men jeg skal gerne, da min tid er udløbet, dokumentere i næste omgang over for hr. Otto Mørch, hvorledes de ting, der er nævnt i Erhvervsbladet, er fremkommet.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke medvirke til forslaget, sådan som det foreligger. Jeg indrømmer, at den slags forslag godt kunne få én til at holde lange taler omkring fremskridtspartiet, men jeg skal undlade det, fordi en hel del af fremskridtspartiets forslag jo giver anledning til det. De har det ganske klare sigte at føre hetz mod ganske bestemte grupper af befolkningen, og jeg synes efterhånden, det er nytteløst, at vi bliver ved med at diskutere med fremskridtspartiet herfra om den slags ting.

Når det er sagt, vil jeg også gerne sige, at det er klart, at der er en gruppe her i samfundet, nemlig de selvstændige erhvervsdrivende, hvis vilkår man på mange måder godt kunne tænke sig ændret. Det vil vi også være indstillet på. Vi vil gerne gå ind i et arbejde i udvalget i forbindelse med an-

[Lone Dybkjær.]

dre lovforslag med henblik på at undersøge mulighederne for at få de selvstændige erhvervsdrivendes vilkår ændrede. Det gælder både deres vilkår under sygdom og også deres vilkår i forbindelse med arbejdsløshed. Men om det ligefrem skal ske på baggrund af dette forslag, er en anden sag.

Lowzow (KF):

Vi er her ved et af de forslag, hvor man næsten er ked af, at man skal bruge tiden til at diskutere det, fordi det overhovedet ikke burde være fremsat i den form, det har. Jeg er næsten ked af, at hr. Otto Mørch kunne svinge sig op til de højder, da han omtalte forslaget. Jeg synes ikke, det er det værd.

Jeg kan erklære mig 100 pct. enig med fremskridtspartiet, hvis de vil gå imod udnyttelse af gode love. I enhver lov er det noget, der ligger i den, hvordan den skal bruges, og hvordan den ikke skal bruges, og hvis det er fremskridtspartiets indstilling fremover, at de vil være med til at gå imod folk, som misbruger gode danske love, så vil jeg love hele min støtte til dette. Men i dette tilfælde er der ikke blevet bevist noget, og hvis man mener, at man ved at indføre en ordning, som misbruges af de offentligt ansatte, vil få et bedre resultat, når ordningen kommer til at gælde de ikke-offentligt ansatte, så tror jeg, man alligevel hæver de ikke-offentligt ansatte op til for højt et plan.

Forslaget burde være formuleret anderledes, således at hele den første halvdel gled ud og man simpelt hen havde formuleret noget til hjælp for de selvstændige erhvervsdrivende, for her er en fejl, her er et sted, hvor der er begået en urimelighed, som bør rettes.

Men samtidig vil jeg også sige, at så burde fremskridtspartiet have anvist finansieringsmuligheder og ikke bare her fra talerstolen have sagt, at de ikke vil være med, hvis der ikke var indkomster til det på statsfinanserne. De burde have anvist penge specielt til dette formål uden at angribe de offentligt ansatte, der har deres velerhvervede rettigheder, som det ikke er bevist at de misbruger.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til forslaget i den form, hvori det er fremsat.

Henning Philipsen (SF):

Jeg kunne blot gentage finansministerens afvisning, for det var ord til andet bogstaveligt talt, hvad jeg ville have sagt. Men jeg ønsker at understrege et par ting i det, finansministeren har sagt.

I bemærkningerne til forslaget siger man i sidste punktum:

„Det er forslagsstillernes absolutte forudsætning, at der ikke herved sker nogen forøgelse af de samlede offentlige udgifter til dagpenge under sygdom.“ Det kunne vist være rimeligt at spørge forslagsstillerne: hvad mener man hermed, hvis der f. eks. skulle udbryde en epidemi? Hvordan vil man så stille sig? Vil man så forlange, at man simpelt hen skulle nedsætte dagpengene? Det ville man jo være nødt til, hvis man fik en epidemi i dette land, for det ville jo i høj grad kunne belaste de offentlige udgifter.

Mig forekommer dette forslag lige så ejendommeligt, som andre ordførere har givet udtryk for. Nu gennemførte man for få år siden i dette høje ting en lovgivning, som betød, at de, der hidtil ikke havde haft de samme muligheder for at være sikret under sygdom, blev sikret, nemlig f. eks. alle de, der var under LO-området. Jeg tænker naturligvis her på dagpengereformen. På baggrund heraf kommer fremskridtspartiet nu og stiller et forslag, som efter min opfattelse er et tilbageskridt i forhold til den lovgivning, man hidtil har prøvet på at præstere her.

For mig er der sådan set ikke noget mærkeligt i, at dette forslag er fremsat af fremskridtspartiet. Jeg mener ganske enkelt, at det er i overensstemmelse med fremskridtspartiets hele holdning til den måde, hvorpå vi ønsker at opbygge et samfund i dette land. Jeg tror, hr. Glensgård sagde sådan noget som, at nu ville man nok fra andre ordførere høre, at fremskridtspartiet fører hetz mod offentligt ansatte. Det behøver vi andre ikke at dokumentere, for det har fremskridtspartiet selv dokumenteret den ene gang efter den anden. Man har også dokumenteret det efter min mening i den sprogbrug, man almindeligvis fra fremskridtspartiets side anvender over for offentligt ansatte.

Lad mig bare erindre om den håndbog, som vi f. eks. har her, der er udgivet af fol-

[Henning Philipsen.]

kettinget. Der omtaler man udenrigstjenestens embedsmænd som en „fortidsrace“. Jeg gør bare opmærksom på, at det er ikke mig, der har skrevet det. Så vidt mig bekendt er det vistnok hr. Glistrup, der har skrevet dette i folketingets håndbog. Det er i orden. Mig generer det ikke at bruge en kraftig sprogbrug, og det generer heller ikke mig, at man bruger en kraftig sprogbrug over for mig. Men jeg vil alvorlig henstille til andre, der bruger en kraftig sprogbrug, at så nytter det altså ikke noget, man giver sig til at optræde som mimoser, når man selv får nogen på huden — især ikke, når man selv har fortjent at få nogen på huden. Så må man tage vilkårene, som de er. Sådan har vi andre lært dem, det er simpelt hen vilkårene.

Jeg vil godt understrege det yderligere, som finansministeren gjorde opmærksom på, at hvis dette forslag til folketingsbeslutning bliver ført igennem, vil der være tale om overenskomstbrud; det skal man i hvert fald have i baghovedet fra fremskridtspartiets side.

Hr. Glensgård sagde, at hvis man havde den samme sygdomsfrekvens på det private arbejdsmarked, at så ville det resultere i en opsigelse. Hr. Glensgårds bemærkninger understreger efter min mening yderligere et manglende kendskab til, med hvilken begrundelse man kan opsiges folk på det private arbejdsmarked. Den omstændighed, at der er en høj sygdomsfrekvens, eller at en bestemt lønmodtager måtte have megen sygdom, er i sig selv ikke en begrundelse for opsigelse. Det er simpelt hen ulovligt, og det ville også være i strid med gældende overenskomster.

Hr. Glensgård efterlyste en hurtig behandling i udvalget, og det kan jeg tilsige, nemlig en behandling hurtigst muligt, som resulterer i, at dette forslag bliver nedstemt, for det er det eneste, det efter min mening har fortjent.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Vi finder det højst ejendommeligt, at fremskridtspartiet fremsætter et forslag om karensdage for offentligt ansatte, samtidig med at disse karensdage afskaffes for andre arbejdstagere. Men forslaget må vel, som det også er blevet fremhævet af adskillige

her efterhånden, ses som et led i aktionen imod de offentligt ansatte, en aktion, som jeg tror de fleste i dette land for længst har gennemskuet.

Med hensyn til at forbedre forholdene for de selvstændige erhvervsdrivende under sygdom i de første 5 uger har det i høj grad vores sympati. Vi synes heller ikke, den eksisterende ordning er tilfredsstillende, så her vil vi gerne være med til at gøre en indsats, men da de to ting beklageligvis er kombineret i dette forslag — eller vi kan også sige heldigvis — og det hele minder om en parade, så må vi afvise det.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi må selvfølgelig også afvise forslaget, men jeg vil godt knytte nogle bemærkninger til det. Jeg finder det både asocialt og urimeligt og kun egnet til at sætte splid ude i befolkningen. Det var helt klart en af dagpengereformens store landvindinger, at vi blev af med karensdagene; det var en stor fordel for den enkelte arbejder, og det var også en fordel for befolkningens almene sundhedstilstand. Vi er fri for at have alle de forkølelser og småsygdomme ude omkring på arbejdspladserne, der i høj grad smitter og i det hele taget sænker sundhedstilstanden. Der er al mulig grund til at være bekymret over den udvikling, det tager for øjeblikket med sygemeldingerne, for man ser ganske klart, at krise og arbejdsløshed har fået sygemeldingerne til at synke ganske betydeligt, fordi folk ikke tør melde sig syge. Der er altså slet ingen grund til hr. Glensgårds bekymringer. Tværtimod er der grund til at sikre befolkningen et levestandard og et arbejdsmarked, hvor de kan tillade sig at være syge, når de trænger til at være det.

Med hensyn til de selvstændige erhvervsdrivende synes jeg, at hr. Glensgård dokumenterer, at han har megen forstand på at skælde ud og rakke ned på de offentligt ansatte, så kender han ikke meget til de problemer, det giver at sygesikre og dagpengesikre de selvstændige erhvervsdrivende. Jeg er enig i, at mindre, selvstændige erhvervsdrivende har store vanskeligheder, men der har jo også været gjort forsøg på at løse deres dagpengeproblemer. For det første er der en frivillig sikring, som bliver brugt i meget ringe omfang. Jeg synes, vi i udvalget

[Hanne Reintoft.]

skal få tal frem om, i hvor høj grad disse mennesker benytter sig af adgangen til frivillig sikring. Der kunne måske ændres noget ved den frivillige sikring; måske kunne man ændre dette, at man ikke kan forsikre sig, efter at man er fyldt 50 år; det er der nogle der er kede af. Men med hensyn til perioden, hvor man skal have obligatorisk dagpengesikring, gør sig ganske specielle forhold gældende, og da jeg beskæftiger mig med det i mit arbejde, ved jeg det nogenlunde nøjagtigt. De store erhvervsdrivende regner disse dagpenge for så lidt, at de næsten ikke er interesseret i at søge og slet ikke interesseret i at udfylde alle disse skemaer og dokumentere deres indtægtsforhold. De små erhvervsdrivende vil ofte gerne have dagpenge, men da de selv — det må hr. Glensgårds parti jo vide, det er de jo eksperter i — som regel har nedbragt deres skattepligtige indtægt til en nulindkomst eller en indkomst på 10.000-14.000 kr., så er der næsten aldrig noget at beregne dagpenge af. Man kan ikke både blæse og have mel i munden, og derfor giver det ganske overordentlig store problemer overhovedet at finde et dagpengegivende grundlag for beregningen af en sådan udbetaling.

De problemer er svære at løse. Jeg ved ikke, om man kan finde frem til det, men jeg er enig med hr. Glensgård i, at udvalgsbehandlingen kan foregå overordentlig hurtigt.

Kurt Hansen (VS):

Nu er der her fra talerstolen blevet snakket om hetzen mod offentligt ansatte af flere af partiernes ordførere, og det vil jeg ikke komme nærmere ind på, blot knytte nogle enkelte kommentarer til det.

Det er jo helt oplagt og meget tydeligt, at man kan se, at nu skal vi til at begynde at gå den anden vej. Nu skal vi til at begynde at have indført karensdage igen, de karensdage, som man har sloges med i særdeleshed ude på det private arbejdsmarked, men nok også hvad angår nogle ikke-funktionærer og lignende inden for det offentlige. Det er helt oplagt, at det er et reaktionært skridt, at det er et skridt i den gale retning, og det er naturligvis noget, vi under ingen omstændigheder kan være med til. En af de paroler og krav, der altid har været arbejderklas-

sens, lønarbejdernes, har været, at vi skal have fuld løn under sygdom, og det er naturligvis noget, som vi stadig væk må kæmpe for at få udvidet, så det også kommer til at gælde inden for det private arbejdsmarked.

Men jeg vil ikke begynde at gå ind i petitesseerne omkring dette forslag. Jeg mener, det simpelt hen er så gennemsyret med kræft og andre former for sygdomme, at det skal kules ned i en kiste meget, meget hurtigt.

Jeg er godt klar over, at der er mange af de små næringsdrivende, små private virksomheder, der godt kan komme ud i nogle vanskeligheder, men jeg vil understrege, at det er liberale erhverv, som vi ikke kan være med til at give statsunderstøttelse, gøre understøttelsesberettigede. Liberale erhverv må ty til liberale metoder til at klare deres problemer, for det er netop samfundsudviklingen, det er netop systemet, der har gjort, at de små erhvervsdrivende er kommet i klemme på den facon, som de er, og så må de ty til den sygesikring, der er. Den er jo anvendt i meget, meget ringe omfang. Jeg ved ikke, om det er et udtryk for, at der ikke er behov for den, men det kan ikke være det offentliges opgave at statsunderstøtte de liberale erhverv.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk. a.) (FP):

Ja, jeg må jo sige tak til ordførerne, men der er næsten kun én, jeg kan sige tak til, nemlig mit eget partis ordfører, hr. Glensgård — ellers var der faktisk ikke ret meget at sige tak for.

Finansministeren nævnte bl. a., at forslaget ville indebære indgreb i eksisterende lovgivning. Dertil kan jeg kun sige, at det vil jo næsten enhver ændring, vi foretager herinde, og det er selvfølgelig ikke nogen hindring for at gennemføre ændringer.

Hr. Otto Mørch og en lang række andre ordførere var inde på, at hvis man virkelig ønskede at gennemføre forbedringer for de selvstændige erhvervsdrivende, ja, så kunne man jo bare været kommet med et forslag, der gik på at forbedre forholdene for de selvstændige erhvervsdrivende og kun dette. Dertil vil jeg gerne sige, at dér har vi altså en noget anden indstilling, end man åbenbart har fra socialdemokratiets side. Jeg

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

synes sådan set, at dette forslag er et skoleeksempel på, hvordan samtlige lovforslag og forslag til folketingsbeslutninger m. v. burde være udarbejdet. I stedet for at fremsætte det ene udgiftkrævende forslag efter det andet uden at anvise, hvor pengene skal tages fra, så burde alle forslag være udarbejdet efter den opskrift, som dette forslag er udarbejdet efter. Hvis man ønsker at forbedre standard, villkår m. v. inden for et bestemt område, ja, så bør man i samme forslag eller i et ledsagende forslag foreslå en tilsvarende besparelse på et andet område, eller for at sige det på en anden måde: man bør kun gennemføre udgiftkrævende forslag i dette ting under forudsætning af, at de ledsages af tilsvarende besparelser.

På den måde som man arbejder her i folketinget, sådan som det kører i øjeblikket, ja, så bruger man et par milliarder i løbet af nogle måneder på måske flere hundrede forskellige småforslag og ansøgninger, og når der så er gået nogle måneder, så finder man ud af, at den eneste måde at klare dette på er altså ved at sætte skatterne i vejret eller ved at udskrive statslån eller andre tåbelige ting. Derfor bør man ikke, som hr. Otto Mørch m. fl. siger, simpelt hen bare foreslå en ny udgift, nej, man bør samtidig foreslå en besparelse.

Det, der er tankegangen i dette forslag, er, at man siger: nu må vi simpelt hen tage noget fra dem, der har det bedst. Hvis man vil skabe ligestilling, så er det ikke kun et spørgsmål om, at de privat ansatte får løn under sygdom, så er det også et spørgsmål om, at man må betragte alle de andre ting, som indgår i ansættelsesforholdet, f. eks. tryghed under ansættelsen. Der kan vel ikke være nogen som helst tvivl om, at de offentligt ansatte har et noget større kvantum tryghed end nogen som helst anden gruppe i dette samfund. Tanken med dette forslag er altså, at man tager fra de bedre stillede, fra dem, der har det bedst, og giver til de dårligst stillede; der ligger altså en såre social indstilling i dette forslag. Men jeg forstår altså, at man ikke er villig til fra de andre partiers side at være med til den sociale ud-ligning, som dette forslag faktisk indebærer.

Hr. Henning Philipsen har tilsyneladende fuldstændig misforstået, hvad det drejede sig om. Han kom med et eksempel gående

ud på, at hvis der nu udbrød epidemi, ja, så kunne man altså ikke hjælpe de mennesker, der blev syge under denne epidemi. Det, det drejer sig om her, er ikke spørgsmålet om antallet af syge. Det, det drejer sig om her, er at skabe en vis form for dækning til de mennesker, der bliver syge. Om der så opstår epidemi el. lign., ja, så vil de stadig væk være inde under det system, som nu engang vil være herskende.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal kun hæfte mig ved en enkelt bemærkning, som hr. Glensgård gjorde. Hr. Glensgård sagde, at den offentlige sektor har et helt uantageligt stort antal sygedage. Samtidig sagde hr. Glensgård, at forslaget fra fremskridtspartiet ville betyde, at offentligt ansatte måske ville tabe 2-3 lønningdage om året. Det er altså åbenbart det, hr. Glensgård betragter som et helt uantageligt stort antal sygedage inden for den offentlige sektor. Jeg vil i øvrigt gerne spørge, hvorfra hr. Glensgård har den oplysning, at der inden for den offentlige sektor findes et helt uantageligt stort antal sygedage.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) også. Vi har ikke kritiseret fremskridtspartiet for, at man anviser kompenserende besparelser, i og med at man fremsætter dette forslag, sådan som det er opbygget, men vi har kritiseret måden, man anviser kompenserende besparelser på, nemlig ved at lave en forskelsbehandling mellem arbejdere i den offentlige sektor og arbejdere i den private sektor, funktionærer i den offentlige sektor og funktionærer i den private sektor. Når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) derefter ligefrem vil lave fremskridtspartiets forslag til et helt Robin Hood-forslag, hvor man tager fra de rige og giver til de fattige, så må jeg sige, at det, der bl. a. sker her, er, at man tager fra arbejderen i den offentlige sektor, fra arbejdsmanden, der går ude på skinnerne ved DSB, og giver til direktøren. Det er det, fremskridtspartiets forslag bl. a. går ud på.

Otto Mørch (S):

Må jeg først beklage, hvis jeg fik udtrykt mig forkert, men jeg prøvede at udtrykke, hvad jeg mente i den situation.

Jeg afventer i øvrigt dokumentationen nu

[Otto Mørch.]

fra hr. Glensgård. Jeg har ikke fået nogen form for dokumentation endnu af de noget uhyrlige påstande, han har fremført i Erhvervsbladet. Jeg kan da fortælle hr. Glensgård, før han kommer med denne dokumentation, at jeg har været i forbindelse med organisationen Danmarks Lærerforening i dag og talt med organisationens formand, hr. Jørgen Jensen, og han udtrykte over for mig det stik modsatte synspunkt af det, hr. Glensgård fremfører i Erhvervsbladet. For lærerforeningen består den faglige solidaritet i kun at være syg, når man er syg, og ikke blot tage fridage som sygedage på kollegernes bekostning. Og jeg kan godt fortælle hr. Glensgård og fremskridtspartiet som sådant, at Danmarks Lærerforening finder de påstande, der er fremført over for denne organisation, horrible, men man har jo somme tider hørt noget lignende fra den side, også over for Danmarks Lærerforening.

I øvrigt synes jeg, jeg vil oplyse, at den ordning, vi nu kører under, og som også gælder for offentligt ansatte lærere, den går på 120 dage, men det er jo ikke så mange år siden, lærerne havde en meget mere favorabel ordning, hvor de kunne være syge i en sygdomsperiode på 3/4 år og så endda have mulighed for en forlængelse. Jeg synes også, hr. Glensgård skal vide, at netop denne organisation, Danmarks Lærerforening, har indskærpet over for sine medlemmer, at brugen af sygedage i tilfælde af egne børns sygdom kun må bruges i yderste nødstilfælde, og det følges. Jeg synes, det skal med i billedet.

Jeg afventer som sagt dokumentation.

Brøndsted (V):

Når hr. Glensgård nu skal til at bevise sine påstande, så vil det egentlig også være rart at få at vide, hvad det er for et stykke papir, som han, men ingen andre af finansudvalgets medlemmer, har kendskab til, som skulle være baggrunden for, at bl. a. yngre i offentlige ansættelser skulle have specielt mange forsømmelser. Der må jo være lidt forhold imellem det, man fortæller, også i et blad som Erhvervsbladet, og så kendsgerningerne. Der har aldrig eksisteret et sådant papir, der siger noget om disse tal, om yngres forsømmelser. Derfor må det altså enten trækkes tilbage som værende en ikke-

sandhed, eller også må det bevises, hvor det papir er henne, som ingen andre af medlemmerne i det pågældende udvalg har fået runddelt.

Glensgård (FP):

Hr. Otto Mørch påstår, at min argumentation er lumre påstande, misbrug og andre lignende udtryk. Og så efterlyser hr. Otto Mørch en sygesikringsstatistik for hele den offentlige sektor. Jeg beklager, at den kan jeg ikke give hr. Otto Mørch, men jeg kan samtidig sige til hr. Otto Mørch, at den kan vi heller ikke fremskaffe fra ministerierne, for den eksisterer ikke.

Hr. Otto Mørch bruger også det udtryk, at vi er farlige at omgås, og det må jeg egentlig tage som en kompliment, for det farlige må jo ligge i, at vi rejser problemer, som kan få hr. Otto Mørch så højt op — problemer, som bl. a. hr. Otto Mørchs parti har været med til at skabe i de sidste år.

Forslaget skulle efter hr. Otto Mørch være en afgørende diskriminering af de offentligt ansatte. Så må jeg spørge hr. Otto Mørch: hvad med den afgørende og grove diskriminering, der hidtil har eksisteret mod de små selverhvervende? Den springer man nemt og bekvemt over.

Angående min udtalelse til Erhvervsbladet vil jeg gerne over for hr. Otto Mørch og andre medlemmer af udvalget være med til at dokumentere disse påstande, men såfremt jeg herfra fremlagde min dokumentation, så ville påstanden fra bl. a. hr. Otto Mørch være, at jeg nu begyndte at føre en hetz ikke bare mod de offentligt ansatte, men mod navngivne personer i den offentlige sektor, og det ønsker jeg ikke. Jeg vil gerne være med til også at hjælpe hr. Otto Mørch med at få øjnene op for, hvad der foregår, men det kommer desværre til at ske under udvalgsarbejdet.

Hr. Svend Erik Sørensen var inde på, at han godt ville være med til sidste del af forslaget. Det nævnte jeg også i den første del af min ordførertale. Det undrer mig ikke, at de partier gerne vil være med til den sidste del af forslaget, men jeg kunne da godt tænke mig at høre fra hr. Svend Erik Sørensen, hvorfra han vil skaffe midlerne til at gennemføre sidste del af forslaget.

Til finansministeren vil jeg gerne sige, at når jeg nævner, at det drejer sig om en 2-3

[Glensgård.]

sygedage for de offentligt ansatte, så er det helt klart, at der er en stor del — og stadig væk den største del — som ikke ville blive berørt af tab af løn i mere end 2-3 dage. Det er heller ikke det, det drejer sig om, de mennesker kan sikkert sagtens overkomme det. Men der er mennesker i den offentlige sektor, som ikke kun har de 2-3 dage, og de mister altså 2-3 dage mange gange. Det er sådan set mest det, det kører på.

Lige til sidst vil jeg gerne sige til hr. Brøndsted, at når oplysningerne fremkommer om en udgift på 19 mill. kr. til postvæsenet, så er det de dokumenterede udgifter til erstatningsmandskab, ikke udgifterne i forbindelse med den reelle sygdom.

Jeg må hellere sige til sidst til hr. Brøndsted, at der foreligger ikke et bilag i finansudvalget, men der foreligger papirer hos mit partis finanspolitiske ordfører, som kan dokumentere disse ting, og de skal fremkomme i udvalget, også til hr. Brøndsted.

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal gøre det relativt kort ved at sige, at det, der skiller os og fremskridtspartiet i denne sag som i så mange andre, det er en holdningsforskel, ganske enkelt. For fremskridtspartiets forslag betyder jo i grove træk, at de, der har fået sikret både trygge arbejdsforhold og tryghed i ansættelsen, tryghed under sygdom osv., nu skal have disse tryghedsbestemmelser både under sygdom og under arbejde reduceret, for at andre kan få det samme. Vi har den diametralt modsatte opfattelse, idet vi mener, at alle lønmodtagere i dette land har et interessefællesskab, uanset hvor man i øvrigt måtte være beskæftiget, og skulle der være grupper i dette samfund — det inkluderer også de små selvstændige erhvervsdrivende — som har det ringere i så henseende, hvad angår beskæftigelsen, trygheden i ansættelsen og en sikring under sygdom, så er det, det drejer sig om, at få dem, der måtte have ringere vilkår, bragt op på de vilkår, som andre grupper i dette samfund for længst og med rette har fået. Det er efter min mening den rigtige holdning. Den har vi indtaget, og derfor synes jeg nok, at jeg ville understrege den forskel, der er i holdningen til dette spørgsmål, og den kan vi bare konstatere og så i øvrigt være uenige.

Må jeg endelig sige til sidst til hr. Glensgård, at jeg lyttede meget nøje efter, da hr. Glensgård holdt sin første tale, og hr. Glensgård sagde efter min opfattelse, at de papirer, han henviste til, var finansudvalgspapirer. Vel, det kan vi jo få at se, når vi ser fortrykket. Så vil vi se, hvad hr. Glensgård har sagt, og så kan vi jo få afgjort, om han eller jeg har ret.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Hr. Glensgård spørger, hvor vi vil finde pengene til en passende ordning for de selvstændigt erhvervsdrivende. Det har vi sagt før. Vi er overbevist om, at udgifterne hos det offentlige er for store, og vil være med til at nedskære dem gradvis — men vi siger udtrykkelig gradvis — med så og så mange procent pr. år, indtil vi finder et passende leje. Vi kan nok finde de penge uden at gå frem på den måde, som fremskridtspartiet anviser her. Det kan vi ikke være med til.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk. a.) (FP):

Jeg skal gerne bekræfte over for hr. Henning Philipsen, at jeg er helt enig i denne holdningsforskel. Hr. Henning Philipsen vil nemlig bare gerne bruge løs. Skidt med, hvad det koster, arbejderne betaler jo alligevel i form af indkomstskatterne. Vi ved jo alle sammen, at det er de jævne indkomster, der betaler over 90 pct. af samtlige indkomstskatter, så I skal bare huske hele tiden, når I bruger penge, at det er arbejdernes penge, I bruger af, ikke millionærernes. Dem vil hr. Henning Philipsen altså gerne bruge hele tiden. Vi har derimod den opfattelse, at når man bruger nogle flere penge, når man vil forbedre noget et eller andet sted, så er man nødt til at finde disse penge i form af besparelser, ikke ved at stjæle flere penge fra arbejderne, og hvem det nu ellers måtte være, man stjæler pengene fra.

Må jeg sige til hr. Svend Erik Sørensen, at det er jo en meget nem måde at komme om ved det på at sige, at kristeligt folkeparti gerne vil nedsætte det offentlige forbrug med nogle procenter over en årrække osv. Nej, man må simpelt hen sige kontant, at hver gang man bruger en krone, så skal der spares en tilsvarende krone et andet sted. Så er der nemlig hold i tingene, og så går man ikke bare og smider penge ud til højre og

{Svend Andersen (Roskilde amt).}

venstre for så senere hen at opdage: av for søren, nu går den altså ikke længere, nu skal vi til at sætte skatterne i vejret igen — som vi nu har gjort igennem de sidste 20 år.

Man skal bare være klar over, at samfundet er ikke længere så rigt, at man bare kan tillade sig at hjælpe den ene og den anden gruppe hele tiden uden at kompensere ved hjælp af besparelser. Sådan er systemet altså ikke længere. Vi har ikke råd til det. Vi er simpelt hen nødt til at sadle om.

Det er altså det, jeg prøvede at sige, at dette forslag er et skoleeksempel på, hvordan vi burde gennemføre forslag her i dette ting.

(Kort bemærkning).

Otto Mørch (S):

Jeg kan kort konstatere, at jeg ikke fik den ønskede dokumentation. Hvad var det, jeg spurgte hr. Glensgård om? Ja, jeg ville jo gerne have identificeret den redegørelse fra finansudvalget. Jeg ville gerne have dokumentation for påstandene om, at specielt de yngre offentligt ansatte misbruger deres ansættelsesbetingelser. Jeg ville gerne have dokumentation for, at der blandt lærerne blev holdt fridage i form af sygedage. Der er ikke kommet noget som helst.

Det konstaterer jeg, og så kan jeg sige her til sidst, at jeg har fundet det nødvendigt, at vi nu i dette ting prøvede at få markeret over for befolkningen, at fremskridtspartiet og dets repræsentanter anvender metoder, som virker nedbrydende på den politiske debat og dermed afsvækker vort folkestyre. Det er denne debat et bevis på.

Brøndsted (V):

Med hensyn til om det er forelagt eller ikke forelagt i finansudvalget: i interviewet med hr. Glensgård står der:

„Sagen er den, at der i finansudvalget blev fremlagt en redegørelse, der viser, at specielt de yngre offentligt ansatte misbruger deres ansættelsesbetingelser.“

Der er forelagt en redegørelse, vel, det betyder, at der er uddelt et stykke papir til finansudvalgets medlemmer, hvor man har kunnet se dette. Det er godt dansk, og hvis man udtrykker sig anderledes, så er det, fordi man vil forplumre det og fortolke det, som man vil. Det sker den ene gang efter

den anden, at vi får sådan nogen påstande slynget ud. En gang er det om medlemmernes frikort, der ligger i stakkevis inde i bureauet. En anden gang er det et papir, der bliver delt ud, som alle jo har kendskab til eller burde have det — de, der ikke har det, skal da have dårlig samvittighed. Nu får vi at vide, at vi kan få besked i udvalget på et eller andet tidspunkt, og så kan det blive slyttet dér. Selv om man ved, at det er fejlagtigt, hvad man har påstået, så får vi aldrig nogen rettelse; det svæver i luften og får lov til at stå og svæve i luften som den store usandhed, det er. Jeg synes ærlig talt, man må kunne dokumentere det, man påstår. Det være sig med hensyn til frikort eller med hensyn til papirer, der bliver uddelt. Man kan ikke blive ved med bare at påstå og påstå, som det falder én ind, uden hensyn til, hvad der er ret og rigtigt.

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal sige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at han kan naturligvis godt tilfredsstille sig selv ved at påstå, at andre bare giver penge ud, så skidt med hvad det koster. Vi er så udmærket klar over i mit parti, hvem det er, der betaler til dette samfund, ligesom vi så udmærket er klar over, hvem det er — og hvilket parti der står for dem — som søger at smyge sig uden om forpligtelserne til at betale for fællesskabet i dette samfund. Det har vi aldeles ikke været i tvivl om, og skulle vi være i tvivl, så har fremskridtspartiet alene ved sin fremtræden her i folketinget overbevist os om, hvem det er de repræsenterer. Det er ikke dem, jeg talte om i første omgang.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Hr. Otto Mørch var inde på, at vores debatform var nedbrydende for den politiske debat. Jeg synes nok, at hr. Otto Mørch er gået lidt forkert i byen i dag. Det minder irrettesættelsen til hr. Otto Mørch i hvert tilfælde om.

Jeg vil gerne sige til hr. Brøndsted én gang til, at hr. Brøndsted har misforstået mig, eller også har hr. Brøndsted ikke hørt efter. Jeg sagde udtrykkeligt, at der ikke forelå et bilag i finansudvalget, men at det var papirer hos vor finanspolitiske ordfører,

[Glensgård.]

hr. Svend Andersen (Rosk. a.), der ligger til grund for det.

Kurt Hansen (VS):

Jeg vil ikke bidrage ret meget til denne debat, blot kommentere noget af den inkonsekvente snak, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) har fremført på denne talerstol. Først stiller man sig op og siger: ja, all right, I vil bare bruge løs og bruge løs og skaffe arbejderne goder, men til syvende og sidst så er det jo dem, der skal betale det igen. Så hykler man lidt over det. Men samtidig kommer man med massevis af lovforslag. Der er simpelt hen kommet 10-15-20 lovforslag i denne samling, som har været ensidigt vendt mod arbejderne. Og så kommer man og vil skære nogle karensdage væk også. Det er konsekvent! Først siger man: vi skal bruge princippet med at spare en krone det ene sted, hvis den skal anvendes et andet sted, og så bruger man det samme princip over for arbejderne. Først så tager man lidt fra dem, og så tager man lidt mere fra dem — ja, det er konsekvent!

Formanden:

Jeg tror, de korte bemærkninger tid snart er forbi. Det er jo formanden, der skønner over det. Skal vi tage en enkelt mere. Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk.a.). (FF):

Til ordføreren for VS skal jeg lige sige, at jeg har skam aldrig hævdet, at man bruger en masse penge til gavn for arbejderne. Det kunne jeg ikke drømme om at sige. Tværtimod, man tager pengene fra arbejderne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et kontaktorgan mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter [af Schlüter m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXXI. Fremsat 19/3 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Det forslag til folketingsbeslutning, som det konservative folkeparti har fremsat, svarer jo stort set til det forslag, man fremsatte i 1971. Vi har det samme synspunkt over for forslaget, som vi havde dengang, og jeg kunne derfor nøjes med at henvise til de bemærkninger, jeg gjorde i 1971. Men jeg vil gerne understrege, at efter vor opfattelse har enhver regering den opgave blandt mange andre at søge kontakt med de organisationer — i dette tilfælde arbejdsmarkedets organisationer — hvis problemer på den ene eller den anden måde, afgørende måde, bliver berørt af det, regeringen beskæftiger sig med, og det, folketinget beskæftiger sig med. Vi tror ikke på, at det gavner en sådan kontakt, om man formaliserer den og lægger den ind i ganske bestemte rammer med dagsordener og faste mødedage osv. Vi har erfaring for, at så snart der er behov, hvad enten det er arbejdsmarkedets parter, der har et behov, eller det er regeringen, der har et behov, så vil vi være i stand til at drøfte tingene med de pågældende organisationer. Det agter vi også at fortsætte med, og vi tror altså, det er den bedste og smidigste og mest hensigtsmæssige måde at pleje dette samarbejde på.

Auken (S):

Jeg kan på mit partis vegne henholde mig til det, som økonomiministeren har sagt i anledning af det konservative forslag om oprettelse af et kontaktorgan mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter.

Efter socialdemokratiets opfattelse er det forslag, som de konservative nu har stillet igen, komplet overflødigt, som økonomiministeren også var inde på — for der er i forvejen rige og gode muligheder for kontakt mellem en fornuftig regering og arbejdsmarkedets organisationer, parterne på arbejdsmarkedet — hvis formålet blot er at vare-